

หุบเขามนุษย์กินคน

Cannibals Valley

หุบเขามนุษย์กินคน
CANNIBAL VALLEY

by
Russell T. Hitt

ค้นพบหุบเขาลึกลับ

เรื่องที่ท่านกำลังอ่านนี้ เป็นเรื่องจริงกล่าวถึงการผจญภัยอันน่าตื่นเต้นหวาดเสียวของคณะมิชชันนารี ซึ่งเดินทางเข้าไปประกาศพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ ท่ามกลางชาวป่าที่ดุร้ายทารุณ ในหุบเขามนุษย์กินคน ในเกาะนิวกินี

หุบเขามนุษย์กินคนนี้ได้ค้นพบในปี ค.ศ. 1938 แต่เนื่องจากการเดินทางเข้าสู่หุบเขานี้ลำบาก ประกอบกับการเดินสงครามโลกครั้งที่สอง จึงไม่มีใครเอาใจใส่ต่อหุบเขานี้เท่าใดนัก จนกระทั่งปี ค.ศ. 1945 เครื่องบินของทหารอเมริกันลำหนึ่งประสบอุบัติเหตุ ตกลงไปในบริเวณใกล้หุบเขามนุษย์กินคน (ดูแผนที่หน้า 2) เรื่องอันน่าตื่นเต้นต่าง ๆ จึงเกิดขึ้น และทำให้หุบเขามนุษย์กินคน กลับคืนมาสู่ความทรงจำของโลกอีกครั้ง

จากการสำรวจอุบัติเหตุเครื่องบินตก ได้พบว่าเครื่องบินลำนั้นบรรทุกทหาร 24 คน เสียชีวิต 21 คน ส่วนอีกสามคนรอดชีวิต แต่เข้าใจว่า คงได้รับบาดเจ็บสาหัส และเดินวนเวียนหลงอยู่ในป่า ไม่สามารถหาทางออกมาได้ กองทัพอากาศของสหรัฐ รีบส่งเวชภัณฑ์ อาหารและเสื้อผ้าให้แก่คนทั้งสามคนนั้น โดยทางร่มชูชีพ เพราะบริเวณนั้นเป็นป่ารกชัฏ ไม่สามารถค้นหาและช่วยเหลือโดยทางอื่น ๆ

คณะช่วยเหลือผู้ประสบภัย มีการตัดสินใจช่วยผู้เคราะห์ร้ายทั้งสามด้วยเครื่องร้อน แม้จะต้องเสี่ยงชีวิต และต้องเสียค่าใช้จ่ายจำนวนมาก พวกเขาได้ส่งทหารพลร่มสามคนลง ในบริเวณหุบเขานั้นก่อน เพื่อช่วยปฐมพยาบาลผู้เจ็บป่วยทั้งสาม แล้วส่งพลร่มอีกสามคนลงไปอีกทาง สำหรับเครื่องร้อนที่จะร่อนลง งานช่วยเหลือทุกอย่างทำไปอย่างเสี่ยงภัย และเชิงซ้าที่สุดหน่วยกู้ภัยนี้ต้องทำงานอยู่ในหุบเขาดังกล่าวถึง 17 วัน จึงสามารถค้นพบ และสามารถลำเลียงผู้บาดเจ็บทั้งสาม โดยทางเครื่องร้อน ไปรับการรักษาได้เป็นผลสำเร็จ

เมื่อหน่วยกู้ภัย กลับจากการช่วยเหลือผู้บาดเจ็บ ในหุบเขามรณะนั้นแล้ว ก็เล่าเรื่องอันน่าตื่นเต้น ให้แก่นักหนังสือพิมพ์ที่มาสัมภาษณ์ว่า ได้พบมนุษย์สมัยหิน ซึ่งยังใช้ธนู หอก ซึ่งมีความยาว 16 ฟุต และขวานหินทำศึก พวกชาวป่าเหล่านี้ ชอบรบราฆ่าฟันกันในระหว่างเผ่าต่าง ๆ เมื่อมีเรื่องบาดหมางเกิดขึ้นพวกเขาก็ตกลงกัน ด้วยการทำศึก บางครั้งฝ่ายที่ชนะก็จะกินศัตรูที่ถูกฆ่าตาย เป็นการฉลองชัยชนะ

ข่าวการพบมนุษย์กินคนสมัยหิน ได้แพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็ว และเร้าความสนใจของนักผจญภัยทั้งหลาย เป็นอันมาก

ในเดือนธันวาคม 1945 ปีเดียวกันนั่นเอง ผู้นำต่างๆ ของคณะ ซี.เอ็ม.เอ.มิชชันได้ประชุมกันที่กรุง นิวยอร์ก เพื่อปรึกษาหารือเกี่ยวกับโครงการ การประกาศพระกิตติคุณแก่มนุษย์กินคนเหล่านั้น

“สงครามโลกได้ยุติลงแล้ว” ผู้นำคนหนึ่งพูดขึ้น “เราควรจะเริ่มงานของเราที่นิวกีนีใหม่”
เราจะนำพระกิตติคุณ ของพระเยซูคริสต์ได้เผยแพร่ให้ชาวปา เฝ้าคาปอกู โมนิ อุฮันตันนิและ
เผ่าคานี ที่หุบเขามนุษย์กินคนด้วย เพื่อให้พวกเขาได้รู้จักพระเยซูคริสต์” ผู้นำอีกผู้หนึ่งกล่าวสนับสนุน

ถูกล้อมโดยชาวคาปอกู

ในการประชุมคราวนั้น ผู้นำคณะ ซี.เอ็ม.เอ.มิชชัน ตกลงอนุมัติให้ส่งมิชชันนารีเข้าไปในหุบเขามนุษย์กินคน โดยตัดสินใจซื้อเครื่องบินลำหนึ่งสำหรับช่วยในงานนี้

ในที่สุด คำทำนายของมิชชันนารีอาวุโสคนหนึ่ง ชื่อ อาร์. เอ. แจฟเฟร ก็เป็นผลสมจริงแจฟเฟรเป็นมิชชันนารีที่มีความห่วงใยชาวเขาเผ่าต่าง ๆ เป็นพิเศษ ก่อนที่จะเกิดสงครามโลกครั้งที่สอง ท่านก็มีความปรารถนา อย่างแรงกล้าที่จะประกาศพระกิตติคุณ แก่ชาวเขาเหล่านี้จนได้ไปตั้งศูนย์ประกาศขึ้นท่ามกลางชาวเขาเผ่าหนึ่งเผ่า คาปอกู ซึ่งอยู่ห่างจากหุบเขามนุษย์กินคน ประมาณ 230 กิโลเมตร แต่สงครามโลกได้เกิดขึ้นเสียก่อน ทำให้แผนการของท่านไม่อาจสำเร็จลงได้ แจฟเฟรถูกทหารญี่ปุ่นจับไปขังไว้ที่ค่ายกักกัน พร้อมกับมิชชันนารีคนอื่น ๆ กระนั้นก็ตาม ท่านมิได้ท้อแท้ใจหรือผิดหวัง แต่กลับพูดด้วยความหวังเต็มเปี่ยมว่า อีกไม่นานพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์จะต้องแผ่ไปยังหุบเขา บาเลียม ซึ่งเรียกว่า หุบเขามนุษย์กินคน

ปี 1846 โอนาร์ มิกเคลชัน มิชชันนารีซึ่งเคยช่วยเหลือในการประกาศให้เผ่าคาปอกู ได้กลับไปตั้งศูนย์ประกาศนั้นอีกครั้งหนึ่ง เพื่อเริ่มต้นงานประกาศที่นั่นใหม่ เครื่องบินได้นำเขาลงสู่ทะเลสาบวิสเซล ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากศูนย์ประกาศเดิมเท่าไรนัก มิกเคลชันได้เดินต่อไปโดยทางเท้า พร้อมด้วยลูกหาบจนถึงเมืองอินาริตาอิสถานที่ตั้งศูนย์ประกาศเดิม

เมื่อไปถึงจุดหมายปลายทาง มิกเคลชัน ก็พบภาพอันรันทดใจ จากผลการสงคราม บ้านพักที่มิชชันนารีสร้างไว้ก่อนสงคราม ได้ถูกทหารญี่ปุ่นเผาและทำลายเสีย จนใช้ประโยชน์อะไรมิได้

“ฉันจะต้องสร้างบ้านหลังใหม่ หลังหนึ่ง” มิกเคลชันปรารถ ด้วยความช่วยเหลือของชาวคาปอกูที่ใจดีบางคน เขาก็สร้างกระท่อมไม้ไผ่พออาศัยอยู่ได้ เสร็จเรียบร้อยในเวลาไม่ช้า แต่ขณะที่ลำเลียงข้าวของ ที่นำติดตัวมาเข้าไปไว้ในกระท่อม เขาก็พบว่า วิทยุรับส่งที่ใช้แบตเตอรี่ของเขา ชำรุดเสียหาย ใช้งานไม่ได้เสียแล้ว นั่นหมายความว่า เขาจะต้องอยู่ที่นั่น โดยไม่สามารถติดต่อกับโลกภายนอกเลยเป็นเวลาถึงแปดเดือน แต่เขาก็อยู่ต่อไป โดยเชื่อมั่นในการคุ้มครองรักษาของพระเจ้า

ต่อมาไม่นาน คนงานคนหนึ่งของมิกเคลชัน ซึ่งไปร่วมพิธีเลี้ยงเนื้อหมู ของชาวคาปอกู นำข่าวมาบอกให้เขาทราบว่า “นายครับ พวกคาปอกูกำลังวางแผนจะฆ่าท่าน”

“ขอบคุณมากที่นำข่าวมาบอก ฉันเห็นนักรบชาวคาปอกูกำลังเคลื่อนเข้ามาใกล้แล้ว” มิกเคลชันกล่าวขอบคุณ และตระหนักถึงมหากภัยซึ่งกรายเข้ามาทุกขณะ

ชาวคาปอกูเหล่านี้ มีความแค้นเคืองทหารญี่ปุ่น ที่บุกรุกเข้ามาในดินแดนของพวกเขา พวกเขาเชื่อว่าพวกมิชชันนารี เป็นต้น เหตุที่ทหารญี่ปุ่นเหล่านี้บุกรุกเข้ามา จึงพลอยโกรธเคืองมิชชันนารี เมื่อ

พวกเขาเห็นมิกเคลสัน จึงหาทางกำจัดทันที มิกเคลสันตระหนักถึงความทรนโทคร้าย ของชาวคาปอกู เหล่านี้ดี สมัยญี่ปุ่นยึดครองดินแดนนี้ ชาวเขาเผ่าคาปอกูสามารถฆ่าทหารญี่ปุ่น ที่มีอาวุธครบมือได้ถึง 40 คน

เพียงชั่วครู่ต่อมา นักรบเผ่าคาปอกูก็ล้อมบ้านมิกเคลสันไว้ทุกด้าน เขาได้ยื่นชาวคาปอกูด้วยความเกรี้ยวกราดว่า “เราต้องทำโทษคนนี้ได้ ในฐานะที่ส่งพวกทหารญี่ปุ่นมาฆ่าพวกเรา เราต้องฆ่าเขา”

มิกเคลสัน แอบมองดูทางหน้าต่าง เห็นนักรบทุกคนมีหอก ธนู อย่างครบครัน พร้อมทั้งจะบุกเข้ามาทำร้ายเขาได้ทุกขณะ เขาคุกเข่าลงอธิษฐานทูลขอการคุ้มครองจากพระเจ้า จนเวลาเย็น ชาวคาปอกูเหล่านั้น ก็ยังมีได้บุกกรุกเข้ามา เขาอธิษฐานต่อไปตลอดคืน โดยมีได้หลับนอน

เช้าตรู่ของวันรุ่งขึ้น มิกเคลสันมองออกไปทางหน้าต่าง ไม่พบชาวคาปอกูแม้แต่คนเดียว “ขอบพระคุณพระเจ้า” มิกเคลสันกล่าวอย่างโล่งอก “พวกเขาได้จากไปแล้ว โดยมีได้ทำอันตรายแก่เรา หรือทำลายทรัพย์สินเลยแม้แต่เล็กน้อย” ไม่มีใครสามารถอธิบายได้ว่า ทำไมชาวคาปอกูจึงไม่ทำร้ายมิกเคลสัน แต่มิกเคลสันเชื่อว่า เป็นเพราะพระเจ้าทรงคุ้มครองเขาไว้ แม้ในเวลาต่อมา ชาวคาปอกูใดหวนกลับมาอีกแปดครั้ง หมายจะทำลายชีวิตของเขาเหมือนครั้งแรก แต่พระเจ้าทรงคุ้มครองชีวิตของมิกเคลสันไว้ทุกครั้ง เพื่อให้เขาสามารถประกาศพระกิตติคุณให้แก่ชาวคาปอกูเหล่านี้

มิกเคลสัน ทำการประกาศพระกิตติคุณแก่ชาวคาปอกูที่คูรายเหล่านั้น ต่อไปด้วยความกล้าหาญ จนกระทั่งสองปีต่อมา ในค.ศ. 1948 ชาวคาปอกู 17 คนได้ต้อนรับพระเยซูคริสต์ เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเขา

เมืองอีนาโรตาลี เป็นจุดประจักษ์ที่ผ่านเข้าสู่หุบเขามนุษย์กินคน เมื่อมีชาวคาปอกูรับเชื่อพระเยซูคริสต์มากพอสมควรแล้ว โครงการขั้นต่อไปของคณะมิชชัน ก็คือ ก้าวต่อไปสู่หุบเขามนุษย์กินคนอันเร้นลับ

พวกผู้นำของคณะ ซี.เอ็ม.เอ. มิชชันได้ประชุมปรึกษาหารือกันอีกครั้งหนึ่ง เกี่ยวกับการส่งมิชชันนารีเข้าสู่หุบเขามนุษย์กินคน ที่ประชุมลงมติเป็นเอกฉันท์ จัดงบประมาณสำหรับงานอันสำคัญนี้ และใช้เครื่องบินเป็นพาหนะขนส่งและติดต่อ ระหว่างมิชชันนารีที่จะทำงานในหุบเขาลึกลับนั้น กับโลกภายนอก

คณะมิชชัน ได้นำเรื่องนี้ ไปปรึกษากับเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลเนเธอร์แลนด์ ซึ่งขณะนั้นได้ปกครองดินแดนนั้น และขออนุญาตให้เข้าไปประกาศพระกิตติคุณแก่มนุษย์กินคนเหล่านี้ ซึ่งรัฐบาลเนเธอร์แลนด์อนุญาต ให้พวกเขาเข้าไปให้ แต่เตือนว่าเขาจะไม่รับผิดชอบความปลอดภัยของมิชชันนารี

ที่จะเข้าไปประกาศในหุบเขาบาเลียม และเขาไม่รู้ว่า ชาวเขาเผ่าคานี เหล่านี้ จะทำอะไรแก่พวก
มิชชันนารีบ้าง พวกมิชชันนารีจะต้องรับผิดชอบเองทุกอย่าง

มุ่งสู่หุบเขามนุษย์กินคน

วันที่ 20 เมษายน 1954 ลอยด์ แวนสโตน พร้อมกับมิชชันนารีอื่น ๆ และครอบครัวคริสเตียนชาวคาปอกุครอบครัวหนึ่ง ได้เดินทางเข้าไปในหุบเขามนุษย์กินคนโดยทางอากาศ เครื่องบินต้องบินเข้าไปช่องแคบระหว่างภูเขาสูงซึ่งเป็นการเสี่ยงต่ออันตรายมาก นักบินเตือนผู้โดยสารว่า “จงระมัดระวังตัวให้ดี เรากำลังผ่านไปในที่ลำบากมา เพราะเป็นทางเดียวเท่านั้น ที่จะผ่านเข้าไปในหุบเขานี้ได้”

เครื่องบินได้บินวนเวียนไปตามหุบเขานั้น เพื่อจะหาที่ลง ทันใดนั้น ผู้โดยสารก็เห็นสวนครัวเป็นพืดยาวเหยียดอยู่เบื้องล่าง นักบินกล่าวด้วยความตื่นเต็นว่า “ดูสวนครัวเหล่านั้นซิ คงจะมีชาวเผ่าคานีจำนวนพัน ๆ อาศัยอยู่ที่นั่น” เมื่อบินข้ามไปอีกหน่อยหนึ่ง พวกเขาพบแม่น้ำสายใหญ่ ไหลผ่านสวนครัวเหล่านั้น นักบินตัดสินใจลงบนแม่น้ำ จึงพูดกับทุกคนว่า “ให้เราช่วยกันอธิษฐานเถอะ ขณะที่เครื่องบินลงบนพื้นน้ำ เพื่อจะไม่พบท่อนซุง หรือ จระเข้ กีดขวางทางไว้” ไม่นานที่ต่อมา เครื่องบินก็ค่อยๆ ร่อนลงสู่แม่น้ำในหุบเขานั้น อย่างปลอดภัย ท่ามกลางความตื่นเต็นยินดีของคณะมิชชันนารีและผู้ติดตามทุกคน

พวกเขาใช้แพยางลำเลียงคนและสัมภาระขึ้นฝั่งด้านหนึ่ง ซึ่งเป็นฝั่งตรงกันข้ามกับถิ่นฐานของมนุษย์กินคนเผ่าคูรายี่ที่สุด ชาวคาปอกุที่มิชชันนารีนำมา ได้ช่วยแบกข้าวของสัมภาระขึ้นไปยังที่ราบซึ่งพอจะใช้เป็นที่ปลูกกระท่อมอยู่อาศัยได้ พวกมิชชันนารียึดริมฝั่งนั้น เป็นที่พำนัก และเริ่มติดต่อกับชาวป่าในแถบนั้น

วันหนึ่งมิกเคลชันพร้อมด้วยชาวคาปอกุสองสามคน พายเรือขึ้นไปตามร่องน้ำเพื่อสำรวจสถานที่ พวกเขาผ่านหมู่บ้านแห่งหนึ่ง จึงขึ้นฝั่งไปทักทายกับชาวบ้านเหล่านั้น ชาวเขาพวกนี้เคยติดต่อกับพวกคาปอกุ และได้ยินถึงกิตติศัพท์แห่งความอัศจรรย์ของยารักษาโรค ที่พวกผิวขาวนำมาแจกให้พวกเขา จึงมีใจอยากเป็นมิตรกับพวกมิชชันนารี ชาวป่าเผ่าคานีคนหนึ่งวิ่งมากอดมิกเคลชัน ไว้แล้วกล่าวอย่างดีใจว่า “เราขอต้อนรับท่านด้วยความยินดี” มิกเคลชันรู้สึกอึดอัดใจไม่น้อย เมื่อเขาเหลือบไปที่เชิงเขา เห็นชาวคานีอีกจำนวนมาก วิ่งกรูกันลงมาทักทายพวกเขา แม้จะต้องทนต่อกลิ่นเหม็นสาปของชาวป่า ที่ต้อนรับเขาด้วยการกอดก็ตาม แต่มิกเคลชันก็ดีใจและขอบพระคุณพระเจ้า ที่ชาวคานีเหล่านี้ มิได้แสดงตัวเป็นศัตรูต่อเขา

ถูกลูกโดยชาวดานิ

สองสามอาทิตย์ต่อมา ได้มีชาวเขาเผ่าดานิกกลุ่มหนึ่งมาขออยู่กับมิชชันนารี โดยหวังว่าจะได้รับ ยารักษาโรค และของแจกฟรีต่างๆ พวกมิชชันนารีรับไว้เพียงสองคนเท่านั้น เพื่อจะได้อาศัยเล่าเรียน ภาษาของคนป่าพวกนี้ แต่ชาวดานิกคนอื่น ๆ ยากจะอยู่ด้วย ลอยแวนสโตนอดรนทนไม่ได้ จึงไล่ตะเพิด พวกเขา “เรารับเพียงสองคนนี่เท่านั้น” เขาตะโกนอย่างหัวเสีย “พวกคุณทั้งหมดจงกลับไปเสียเถิด” แล้ว ไล่พวกเขาให้เข้าไปในป่า

เมื่อ ลอยด์ แวนสโตน ตามไล่พวกเขาขึ้นไปบนภูเขา ชาวดานิกเหล่านั้นก็หันกลับมาเผชิญหน้า กับลอยด์ และล้อมรอบไว้ทุกด้าน ลอยด์แวนสโตนรู้สึกตกใจเป็นที่สุด ที่ตกอยู่ในวงล้อมโดยไม่รู้สีกตัว “ฮะ แยะแล้วซิเรา” เขารำพึง แล้วทรุดตัวลงบนพื้นอย่างไม่มีทางสู้

ชาวดานิกคนหนึ่ง บัญไบบี้ให้ลอยด์ลุกขึ้นและตามพวกเขาไป ขณะนั้นตะวันลับฟ้าแล้ว ลอยด์ไม่รู้ ว่า ชาวดานิกจะพาเขาไปไหน เพื่ออะไร เขาเดินทางไปพลาง อธิษฐานไปพลางเมื่อข้ามหุบผาแห่งหนึ่ง พวกเขาก็พาลอยด์เดินลัดเลาะไปตามทางแคบ ๆ สู่วัดพักของพวกเขาและไปยังกระท่อมหลังหนึ่ง ให้อยู่ ร่วมกับชาวดานิกอีกสองสามคน แล้วต่างกระจัดกระจายไปพักผ่อน ปล่อยให้ลอยด์นั่งงัดกลังอยู่ใน กระท่อมหลังนั้น โดยไม่รู้ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นแก่ตนในวินาทีข้างหน้า ลอยด์ใช้เวลาอธิษฐานต่อพระเจ้า ตลอดคืนนั้น ชาวดานิกไม่ได้ทำอันตรายต่อเขาเลย จนกระทั่งวันรุ่งขึ้น ชาวดานิกจึงปล่อยให้เขากลับไป ที่พักได้ ลอยด์มีความรู้สึกเหมือนกับตายแล้วเกิดใหม่ เขารีบจากที่นั่นกลับมาสู่ที่พักทันที ด้วยความ ขอบพระคุณ สรรเสริญพระเจ้า ที่ได้คุ้มครองชีวิตของเขาไว้

ชาวเผ่าคานิน้ำเลือด

อีกไม่นานต่อมา ลอยด์และมิชชันนารีอีกสองคน ลงเรือล่องไปทางเหนือของแม่น้ำอีกครั้งหนึ่ง พวกเขาเลียบฝั่งแม่น้ำ ตัดเข้าไปทางลำธารแคบ ๆ ไปสู่ถิ่นที่มีชาวเขาคูรายอาศัยอยู่จนกระทั่งมาถึง หมู่บ้านแห่งหนึ่ง พวกเขาเห็นชาวคานิน้ำเลือดหลายคนเดินเล่นอยู่ริมฝั่ง ลอยด์และเพื่อน ๆ จึงขึ้นไป ทักทายชาวคานิน้ำเลือดเหล่านั้นด้วยไมตรีจิต เมื่อชาวเขาเหล่านั้นเห็นพวกมิชชันนารีขึ้นมาหาพวกเขา ก็พากัน แยกตื่นวิ่งหนีพากันไปหลบซ่อนอยู่หลังพุ่มไม้ แอบคิดว่า พวกมิชชันนารีจะทำอะไรบ้างในที่สุด ชาวคานิน้ำเลือดมีใจกล้าคนหนึ่ง ก็ออกมาหาคณะมิชชันนารี ยื่นมือให้คณะมิชชันนารีจับ

ลอยด์และคณะรู้ว่าพวกเขาสามารถผูกมิตรกับชาวคานิน้ำเลือดนี้ โดยอาศัยยารักษาโรคได้จึงหยิบ เข็มฉีดยาออกมา ฉีดยาให้แก่ผู้ที่เป็นโรคผิวหนังเรื้อรัง ชาวคานิน้ำเลือดได้ยินดีถึงความศักดิ์สิทธิ์ของยา ที่มิชชันนารีได้นำไปรักษาชาวเขาเผ่าอื่น ๆ มาก่อน จึงรับการรักษาด้วยความยินดี เมื่อชาวคานิน้ำเลือด รู้สึกว่า คณะมิชชันนารีไม่เป็นภัยต่อพวกเขา จึงทยอยกันออกจากที่ซ่อน มารับการฉีดยาจากพวก มิชชันนารี “ขอบพระคุณพระเจ้า” มิชชันนารีคนหนึ่งเอ่ยขึ้น ยาช่วยให้เราผูกมิตรกับเขาได้ บรรยากาศ ขณะนั้นดูจะเต็มไปด้วยมิตรภาพมากขึ้นทุกวัน

แต่ทันใดนั้น หัวหน้าเผ่าหน้าตาคร่ำคร่า มือถือหอกแหลมคม วิ่งมาจากทางด้านหนึ่ง ส่งเสียง ตะโกนอย่างน่ากลัว และชี้หอกมายังมิชชันนารี คณะมิชชันนารีพยายามที่จะให้เขาสงบเสียงลงแต่ไร้ผล ชาวคานิน้ำเลือดคนหนึ่งวิ่งเข้าไปในกระท่อมหยิบหอกออกมา ยื่นสมทบกับหัวหน้าเผ่า บัดนั้นเองความ โกลาหลอลหม่านก็เกิดขึ้นทั้งหมู่บ้านของชาวคานิน้ำเลือด ทุกคนวิ่งเข้าไปในกระท่อมหยิบออกมา พร้อมกับ ตะโกนว่า “ฆ่ามัน”

ลอยด์และคณะรู้ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น จึงหยิบปืนขึ้นยิงใส่ตู้ธงฟ้าสองสามนัด ยังผลให้ชาวคานิน้ำเลือดชะงักครู่หนึ่งด้วยความงุนงง พวกเขาถือโอกาสนั้นวิ่งตรงไปที่เรือยนต์ เพื่อหลบหนีการปะทะอย่าง บ้าเลือดของชาวคานิน้ำเลือดเหล่านี้ แต่ชาวป่าเหล่านั้นพุ่งออก และยิงธนูไล่หลังมาราวกับท่าฝน เขียวคร่างของ พวกเขาอย่างหวาดเสียว ลูกธนูดอกหนึ่งพุ่งมาปักที่หัวเข่าของลอยด์อย่างจัง แม้จะเจ็บปวดเพียงใด ก็ไม่ อาจสนใจกับความเจ็บปวดนั้น เพราะต้องวิ่งไปถึงเรือยนต์ให้ได้ ซึ่งขณะนั้นผู้ที่ไปถึงก่อนได้ติดเครื่อง รอร์บอยอยู่แล้ว พวกเขาแล่นเรือออกจากฝั่ง หนีพวกคานิน้ำเลือดได้อย่างหวุดหวิด แม้จะแล่นเรือ ออกสู่กลางลำน้ำแล้วก็ตาม พวกเขายังคงมีใจเต็มระทึกด้วยความกลัว

“พวกเขาจะลอบยิงเราด้วยธนูใหม่หนอ” มิชชันนารีคนหนึ่งพูดขึ้นด้วยความเป็นห่วง

“ในสภาพแบบนี้ พวกเขาสามารถฆ่าเราได้ง่ายดาย” อีกคนหนึ่งออกความเห็น ขณะ
มิชชันนารีไม่ได้พูดอะไรต่อไปอีก มีแต่ภวานาทูลขอให้พระเจ้าทรงช่วยคุ้มครอง จนกระทั่งพวกเขาพ้น
เขตตำราเข้าสู่แม่น้ำใหญ่ เมื่อแน่ใจว่าปลอดภัยแล้ว จึงเล่นอย่างสบายกลับสู่ที่พัก

เครื่องบินตก

ลอยด์เริ่มรู้สึกเจ็บปวดอย่างผิดปกติที่หัวของเขา จึงนึกขึ้นได้ว่า เขาถูกลูกธนูปักแต่ลูกธนูนั้นได้หักไปเสียแล้ว โดยที่เขาไม่รู้สึกร่างในระหว่างวิ่งหนีเอาตัวรอดนั้น มิซซันนารีอื่น ๆ ก็รีบทำการปฐมพยาบาล ผ่าตัดธนูส่วนที่หักติดอยู่นั้นออกได้สำเร็จ

“คุณนี่ซิ” มิซซันนารีคนหนึ่งยื่นหัวลูกธนูที่ดึงออกจากขาของลอยด์ให้ดู “มันยาวไม่น้อยกว่าสองนิ้วเชียวนะ”

“ขอบพระคุณพระเจ้า ที่พวกเราเมียสำหรับรักษาลอยด์” มิซซันนารีอีกคนหนึ่งกล่าวขึ้น เมื่อทำแผลให้ลอยด์เรียบร้อยแล้ว

ขณะที่ขณะมิซซันนารี นั่งพักผ่อนอยู่ในกระท่อม คนงานคนหนึ่งได้ร้องตะโกนด้วยเสียงอันดังว่า “เครื่องบินมา เครื่องบินมา” มิซซันนารีสองคนออกไปดู ด้วยความดีใจ คิดว่า แอล.ลูวิส นักบินของคณะของพวกเขา คงขับเครื่องบินมาส่งเสบียงกรัง และยารักษาโรค มิซซันนารีที่ทำงานอยู่ในหุบเขา ต้องอาศัยความช่วยเหลือทางเครื่องบินมาก เพราะเป็นทางเดียวเท่านั้น ที่พวกเขาจะได้รับอาหาร ยารักษาโรค และเครื่องมือใช้ไม้สอยต่าง ๆ

“บินมาทางนี้แล้ว” มิซซันนารีคนหนึ่งกล่าวอย่างตื่นตื่น “เราจะได้ยารักษาโรคที่เราต้องการแน่”

“เดี๋ยวก่อน” มิซซันนารีอีกคนหนึ่งกล่าวทักท้วงขึ้น เมื่อมองเห็นเครื่องบินในระยะใกล้ “มันไม่ใช่เครื่องบินของเรา”

“เอ๊ะ แอล.ลูวิส เป็นอะไรไป จึงไม่ได้ขับเครื่องบินมา” พวกเขากล่าวด้วยความสงสัยและเป็นห่วง แต่หารู้ไม่ว่า ห่างจากที่เขาอยู่หลายกิโลเมตรออกไป แอล.ลูวิสได้สูญเสียชีวิตของเขาแล้ว จากอุบัติเหตุเครื่องบินตกชนภูเขาสูง

เมื่อขณะมิซซันนารี สูญเสียเครื่องบินและนักบินของพวกเขา พวกเขาก็ไม่อาจได้รับอาหารและสิ่งที่ต้องการเป็นประจำได้ ภรรยาและบุตรของมิซซันนารี จำเป็นต้องย้ายออกจากที่นั่นไป โดยเครื่องบินหน่วยกู้ภัย ซึ่งองค์การกู้ภัยทางอากาศส่งมาช่วยเหลือ ส่วนลอยด์และเพื่อนอีกคนหนึ่ง ชื่อ เจอร์รี่ โรส ยังคงทำงานในหุบเขามนุษย์กินคน ที่เต็มไปด้วยอันตรายนั้นต่อไป

มาตรการที่โอบาโน

หลังจากเหตุการณ์อันน่าเศร้า เกี่ยวกับการสูญเสียนักบินและเครื่องบินแล้ว มิซันนารีที่ เหลืออยู่ในหุบเขามนุษย์กินคน ก็ได้รับความร่วมมือจากชาวคาปอกู ในการสร้างสนามบินเล็ก ๆ แห่ง หนึ่งขึ้น เพื่อให้เครื่องบินขนาดเล็กสามารถลงได้ การถากถางและปรับที่ดินให้เป็นสนามบิน ได้กระทำ กันอย่างขมิ้มมันและเร่งคว่นภายในสองเดือนก็สร้างสนามบิน เสร็จเรียบร้อยการประกาศพระกิตติคุณ จึงกลับมาสู่สภาพปกติอีกครั้งหนึ่ง นอกจากนั้น ยังมีซันนารีใหม่เข้ามาสมทบ เพื่อร่วมงานประกาศใน หุบเขานั้นด้วย ในบรรดามิซันนารีทั้งหมดที่เข้ามาใหม่นี้มีคนหนึ่งชื่อเลสนูซ่า เป็นมิซันนารีชาว อินโดนีเซีย ได้ไปช่วยการประกาศที่ศูนย์อีกแห่งหนึ่ง ในหมู่บ้านที่ไม่ไกลจากอีกนาโรตาลิเท่าไรนัก เรียกว่าหมู่บ้าน โอบาโน อันเป็นถิ่นที่อยู่ของชาวคาปอกู

เลสนูซ่า ช่วยเหลืองานที่ โอบาโน ไม่นาน ก็เกิดจลาจลอย่างรุนแรงขึ้น วันนั้นตรงกับวันที่ 4 พฤศจิกายน 1956 ซึ่งเป็นวันอาทิตย์ เลสนูซ่า เพิ่งกลับจากการประชุมนมัสการ ที่โบสถ์เล็ก ๆ ของเขา และนั่งรับประทานอาหารเที่ยงในบ้าน ขณะนั้นเขาได้ยินเสียงปืน และซุลมุนวุ่นวายที่บ้านใกล้เคียง จึง ลุกขึ้นเดินออกไปยังสถานที่เกิดเหตุ เมื่อพ้นประตูบ้านออกมาเพียงเล็กน้อย เด็กชาวคาปอกูคนหนึ่งก็วิ่ง เข้ามาขวางหน้าไว้ กล่าวด้วยความตกใจว่า “จงรีบกลับไปเถอะ เรื่องไม่ดีกำลังจะเกิดขึ้น”

สิ้นเสียงของเด็กชายชาวคาปอกู เลสนูซ่า ก็เห็นชาวคาปอกูที่ดูร้ายจำนวนมากมี อาวุธครบครัน วิ่งตรูออกจากพุ่มไม้ข้างหน้า เขาก็รีบวิ่งไปยังบ้านพัก แต่สายเกินไปแล้ว ลูกธนูจากชาวคาปอกูแล่น มาปักแน่นที่ข้างหลังเขา เขาพยายามวิ่งไปจนถึงประตูบ้าน แล้วก็ล้มฟุบลง ชาวคาปอกูที่กำลังบ้าคลั่ง วิ่ง เข้ามาซ้ำเติมจนเขาสิ้นชีวิต แล้วเข้าไปทำลายเครื่องใช้ในบ้าน จุดไฟเผาบ้านของเลสนูซ่าและบ้านอื่น ๆ อีกหลายหลัง การจลาจลครั้งนั้น ทำให้คริสเตียนชาวอินโดนีเซีย และผู้ร่วมงานอีกห้าคนเสียชีวิตความ บ้าคลั่งของชาวคาปอกู ยังไม่หมดสิ้นเพียงเท่านั้น พวกเขายังไปยุแหย่ชาวคาปอกูในถิ่นอื่น ๆ ให้เกิดการ จลาจล และฆ่ามิซันนารีทุกคนเสีย จนกระทั่งรัฐบาลเนเธอร์แลนด์ต้องส่งกองทหารเข้าไปปราบปราม

แต่กว่าที่การจลาจลจะสงบลง ต้องเกิดการนองเลือดหลายวัน ทำให้ชาวคาปอกูถูกฆ่าตาย ประมาณ 200 คน ความสงบจึงเกิดขึ้น

ต่อมา ได้มีคนสืบสาวสาเหตุของการจลาจลครั้งนี้ พบว่าเกิดขึ้นเนื่องจากความเชื่ออย่างมมาย ของชาวคาปอกูเอง กล่าวคือ ชาวคาปอกูเป็นพวกที่กราบไหว้ภูตปิศาจ เชื่อถือในโชคลาง ก่อนเกิดเหตุ ได้เกิดโรคระบาดแก่สัตว์ ทำให้หมู อันเป็นสัตว์เลี้ยงที่มีค่ามาก สำหรับพวกเขาตายไปหลายตัว ชาวคา ปอกูพากันเสียใจมาก พวกเขากล่าวหาว่า มิซันนารีเป็นต้นเหตุให้เกิดโรคระบาดนี้ เพราะพวกภูตปิศาจ โกรธเคืองที่คนต่างถิ่นเข้ามาอยู่ จึงบันดาลให้เกิดโรคระบาดขึ้น ทำให้หมูตายไป ความเสียดายสัตว์เลี้ยง

อันมีค่า ประกอบด้วยความยุยงส่งเสริมของหัวหน้าเผ่า จึงทำให้พวกเขาเกิดความเคียดแค้นชิงชัง และ
เกิดการจลาจลขึ้นในที่สุด

อูคูมเฮริกผู้ยิ่งใหญ่

ในปี 1956 มิซซันนารีใหม่ ซึ่งเป็นสามภรรยาอีกหกคู่ ได้เข้าไปประกาศพระกิตติคุณในหุบเขามนุษย์กินคน ในจำนวนนี้มี เบนคาร์เซสกี และภรรยาอยู่ด้วย เขาทั้งสองได้ไปประจำอยู่ที่แห่งหนึ่ง ซึ่งอยู่ใกล้กับตำบลเฮติโกมาอันเป็นที่อยู่ของอูคูมเฮริก หัวหน้าเผ่าที่มีความดุร้าย และมีอิทธิพลมากที่สุดของชาวเผ่านั้น

วันหนึ่ง เบน คาร์เซสกี และพรรคพวก บางคนตั้งใจจะข้ามลำธารไปสู่อีกฟากหนึ่ง เพื่อสำรวจพื้นที่สำหรับทำสนามบิน ขณะที่เดินมาถึงสะพานห้วย ก็พบอูคูมเฮริกอยู่แล้ว เบนพูดกับหัวหน้าเผ่าว่า “พวกเราต้องข้ามเพื่อหาที่สร้างสนามบิน”

หัวหน้าเผ่าพูดด้วยความเกรี้ยวกราดว่า “จงกลับไปเดี๋ยวนี้ มิเช่นนั้น ฉันจะฆ่าแก และชาวต่างประเทศทุกคน” เบนและพรรคพวก เห็นเอาจริงเอาจังของหัวหน้าเผ่าเช่นนี้ จึงถอยกลับไปโดยดี

เบนคิดว่า อาจเนื่องจากเขาไม่รู้จักภาษาพื้นเมือง ได้ดีพอที่จะเจรจากับอูคูมเฮริก และปรับความเข้าใจกับเขาได้ จึงได้ติดต่อขอมิซซันนารีซึ่งรู้ภาษาพื้นเมืองได้ดีไปช่วยเจรจาให้ หลังจากการเจรจา อูคูมเฮริกอนุญาตให้ข้ามไปสร้างสนามบินในฝั่งตรงกันข้าม อย่างไรก็ตามผู้เต็มใจนัก เมื่อได้รับอนุญาตแล้ว เบนก็ชวนพรรคพวกให้ข้ามลำธารไปเป็นครั้งที่สอง แต่ขณะที่เขากำลังบอกภรรยาตัวเอง ชาวพื้นเมืองคนหนึ่ง ก็วิ่งมาบอกว่า “เดี๋ยวก่อนครับท่าน อูคูมเฮริกบอกว่า เขาจะตัดสะพานนั้นออกเสีย หากท่านเดินข้ามไป” แผนการของเบนต้องพบกับความล้มเหลวอีกครั้งหนึ่ง

เบนไม่สิ้นความพยายาม ขอร้องให้เพื่อนมิซซันนารีช่วยเจรจา กับอูคูมเฮริกใหม่ คราวนี้อูคูมเฮริกอนุญาตให้โดยดี เบนและพรรคพวกจึงสามารถข้ามสะพานไปได้ เมื่อได้เดินทางสำรวจหลายสิบกิโลเมตรแล้ว พวกเขาพบสถานที่แห่งหนึ่ง ซึ่งสามารถใช้ทำสนามบินได้ ขณะที่เบนมองดูสถานที่นั้นด้วยความหวัง และพึงพอใจนั่นเอง หัวหน้าเผ่าอีกเผ่าหนึ่งซึ่งเพิ่งฆ่าหัวหน้าคนเดิมตาย เมื่อสองสามวันก่อน มาห้ามเบนว่า “ฉันเป็นหัวหน้าในถิ่นนี้ พื้นที่ส่วนนี้เป็นพื้นที่ต้องห้าม คุณจะมาสร้างอะไรที่นี่ไม่ได้เป็นอันขาด” เบนต้องประสบกับความผิดหวังเป็นครั้งที่สาม

อย่างไรก็ตาม ด้วยความมุมานะของเบนและพรรคพวก พวกเขาได้สำรวจพบสถานที่ใหม่ซึ่งอยู่ทางด้านเหนือขึ้นไป และสร้างสนามบินจนสำเร็จ

แม้อูคูมเฮริกจะอนุญาต ให้มิซซันนารีสร้างสนามบิน แต่เขายังคงต่อสู้กับการประกาศพระกิตติคุณเสมอ เขามักขู่และห้ามปรามชาวเผ่าว่า “อย่าไปเชื่อพระเยซูนะ ถ้าพวกแกเชื่อพระเยซู พวกแกจะเลิกการต่อสู้ แล้วพวกศัตรูจะถือโอกาสมารุกราน และฆ่าพวกแกเสีย”

ชาวเผ่าหลายคน อยากฟังพระกิตติคุณและเชื่อพระเยซูคริสต์ แต่พวกเขากลัวอูคูมเฮริก จึงไม่กล้ารับเชื่อพระองค์อย่างเปิดเผย จนกระทั่งวันหนึ่ง พระเจ้าทรงทำการอยู่ในจิตใจของอูคูมเฮริก ทำให้จิตใจของเขากระสับกระส่ายไม่มีความสุข เขายืนขึ้นประกาศแก่ชาวพื้นเมือง ซึ่งนั่งฟังพระกิตติคุณอยู่ว่า “ฉันอยากอธิษฐาน.....อยากเรียนรู้มากกว่านี้...แต่ฉันยังไม่เข้าใจ” แต่เขาก็ไม่ต้อนรับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเขาอยู่นั่นเอง

ชาวเผ่าอูฮันตันนิหันมาเชื่อพระคริสต์

หลังจากเหตุการณ์อันตึงเครียด ระหว่างอูคูมเฮริกกับพวกมิชชันนารีผ่านไป มิชชันนารีบางคน จึงเดินทางไปประกาศพระกิตติคุณแก่ชาวเผ่าอีกคนหนึ่ง ชื่อ เผ่า อูฮันตันนิ ชาวเขาเผ่านี้ยินดีต้อนรับ มิชชันนารี และรับฟังพระกิตติคุณด้วยความสนใจ เป็นเวลาหลายเดือนต่อมาในปี 1957 มิชชันนารีอีก คนหนึ่ง ชื่อ คอนกิบบอนส์ ได้เข้าไปประกาศที่นั่น ครั้งนั้นมีชาวป่าประมาณ 1,000 คน ชุมนุมกันฟังคำ สอนของคน

คอน กิบบอนส์ ยืนอยู่ท่ามกลางชาวเขาเหล่านั้น อธิบายพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ให้ชาว อูฮันตันนิรู้อย่างง่ายๆ ในตอนท้ายคอนประกาศว่า “ในวันนี้ พวกท่านจงเลือกเถิดว่าจะปฏิบัติพระเจ้า หรือไม่ พระเจ้าที่เที่ยงแท้ทั้งนี้ทรงเห็นทุกอย่าง ท่านจะหลอกลวงพระเจ้าไม่ได้ ถ้าท่านปรารถนาจะ เชื่อพระเยซูคริสต์ จงยืนขึ้น และไปพบพวกเราทางโน้น”

สิ้นเสียงประกาศ ชาวอูฮันตันนิจำนวนประมาณครึ่งหนึ่งลุกขึ้นยืน

“มีจำนวน ห้าร้อยคนที่ยืนขึ้นแสดงความจำนงค์ที่จะติดตามพระเยซูคริสต์” คอนกล่าวด้วยความ ปลื้มปิติยินดี ขณะที่นำคนเหล่านี้ไปยังที่สงบเงียบอีกแห่งหนึ่ง สั่งสอนพวกเขาต่อไป “เมื่อพวก ท่านเชื่อพระเยซูคริสต์แล้ว” คอนกล่าว “พวกท่านก็เชื่อเครื่องรางของขลังไม่ได้อีกต่อไป”

โดยที่คอนมิได้อธิบายเพิ่มเติม ชาวอูฮันตันนิพูดขึ้นเองว่า “พวกเราติดตามพระเยซูคริสต์เจ้า และจะเผาเครื่องรางของขลังทุกอย่างเสีย” พวกเขาจึงลุกขึ้นทันที ต่างเดินไปยังที่พักของตน นำ เครื่องรางของขลังและรูปเคารพทุกอย่าง เผาต่อหน้าทีประชุม การประกาศพระกิตติคุณคราวนั้น ได้มี ชาวอูฮันตันนิหลายร้อยคน กลับใจบังเกิดใหม่ต้อนรับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอด จิตใจของบุคคล เหล่านั้นต่างเปี่ยมล้นไปด้วยความสุขและความยินดี คึนนัน คอนและภรรยา นอนหลับไปด้วยความ เหน็ดเหนื่อย แต่ต้องตื่นขึ้นกลางดึกหลายครั้ง เมื่อได้ยินเสียงร้องเพลงของชาวอูฮันตันนิ เป็นเพลง สรรเสริญพระเจ้าซึ่งคอนสอนให้พวกเขาในวันนั้น แม้พวกเขาจะร้องผิดทำนองมาก จนเกือบไม่เป็น เพลง แต่จิตใจของคอนก็เปี่ยมล้นไปด้วยความปลื้มปิติยินดี ที่เห็นดวงวิญญาณเหล่านี้ได้พบสันติสุขใน พระคริสต์

ตกอยู่ในวงล้อม

สามปีต่อมา มิซซันนารีอื่นอีกสามท่านคือ โปัสแมน ชันดา บรอมลี พร้อมกับฟริทซ์แวลด์เคมท์ เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลเนเธอร์แลนด์ ได้บุกเบิกเข้าไปในที่ใหม่ของหุบเขามนุษย์กินคน ชื่อหุบเขาโวซี ก่อนออกเดินทางจากศูนย์ประกาศที่ ปิรามิด ชายหนุ่มเผ่าคานินคนหนึ่ง เตือนคณะมิซซันนารีว่า อย่าเข้าไปยังหุบเขานั้นเลย เกรงว่าชาวโวซีจะฆ่าพวกเขาเสีย คณะมิซซันนารีมิได้เอาใจใส่ต่อคำเตือนเท่าไรนัก เพราะพวกเขาเคยติดต่อกับชาวเขาเผ่าโวซี ซึ่งเดินทางมารับการรักษาที่หน่วยปิรามิดมาก่อน จึงเชื่อว่าชาวโวซีจะไม่ทำอันตรายแก่พวกเขา

การเดินทางในระยะแรกเป็นไปอย่างสะดวกเรียบร้อย ไม่มีวีแววกภัยอันตรายใด ๆ เลย จนกระทั่งถึงเวลาเที่ยง พวกเขาพบชาวนักรบคานินสองคน ยืนตระหง่านอยู่ในมือถือหอกในท่าเตรียมพุ่งใส่ศัตรูทุกขณะ บรอมลีซึ่งรู้จักภาษาพื้นเมืองดีที่สุดในกลุ่มนั้น จึงผลจากคณะ เดินไปทักทายนักรบทั้งสอง แต่ชาวนาคานินทั้งสองไม่แสดงความเป็นมิตร แก่คณะมิซซันนารีแม้แต่น้อย บรอมลี และคณะเคยประสบเหตุการณ์อย่างนี้มาก่อน จึงเดินจากไปโดยไม่หวั่นไหวอะไร

แต่ทันใดนั้นเอง คณะมิซซันนารีก็ต้องตกตลิ่ง เมื่อได้ยินเสียงตะโกนดังลั่นป่าอยู่รอบข้าง พวกเขาอยู่ในวงล้อมเสียแล้ว โปัสแมนควบคุมสติได้ดีกว่าทุกคน จึงพูดปลอบใจคนในคณะว่า “ชาวป่าเหล่านี้ต้องการรบกับพวกเรา อย่าไปสนใจเขา ผมคิดเราควรกลับไปที่พักของเราจะดีกว่า” เมื่อเดินพ้นวงล้อมของคนพวกนั้นได้เล็กน้อย พวกเขาก็พากันวิ่งหนีเอาตัวรอดราวกับนัคกันไว้ ชาวป่าเห็นคณะมิซซันนารีวิ่งหนีเช่นนั้น จึงยิงธนู และพุ่งหอกใส่ทันที ธนูหลายลูก เฉียดร่างของคณะมิซซันนารีอย่างหวุดหวิด ธนูลูกหนึ่งแล่นทะลุติดแขนเสื้อของโปัสแมน แต่โปัสแมนวิ่งต่อไปอย่างไม่แยแส นึกในใจว่า “พวกนี้คงไม่ต้องการฆ่าพวกเรา เพียงแต่ทำให้พวกเราตกใจเท่านั้น เพื่อมิให้พวกเรากลับไปอีก”

ในคณะมิซซันนารีมีคนเดียวเท่านั้น ที่มีปืน เขาชักปืนออกมายิงขึ้นสู่ท้องฟ้า 3-4 นัด เพื่อเป็นการขู่ แต่เหตุการณ์กลับเลวร้ายลง เสียงปืนนั้นข่มขู่ และทำให้ชาวป่าเหล่านี้เดือดดาลยิ่งขึ้น ชาวป่าคนหนึ่งกระโดดข้ามรั้วมา ประกาศเสียงดังว่า “ฆ่าพวกนี้ให้หมด อย่าไว้ชีวิตแม้แต่คนเดียว”

โปัสแมน หันกลับไปดูที่มาของเสียงนั้น แล้วก็ต้องสะดุ้งเฮือกและหยุดชะงัก เมื่อเห็นฟริทซ์ตกอยู่ในวงล้อม “ตายแล้ว ฟริทซ์ถูกจับได้” โปัสแมนคิดว่าวุ่นอยู่ในใจ ไม่รู้จะช่วยสหายโดยวิธีใด

“ช่วยด้วย ๆ” เสียงฟริทซ์ขอความช่วยเหลือดังก้องมา “อย่างทิ้งผม พวกนี้จะฆ่าผม... ช่วยด้วย”

รอดอย่างหวุดหวิด

โบ๊สแมนตัดสินใจอย่างเด็ดขาด เสี่ยงชีวิตวิ่งเข้าไปหาชาวป่าที่ล้อมพริทซ์ แล้วตะโกนเสียงดังว่า “ออกไปให้พ้น ปล่อยเขาเดี๋ยวนี้” ชาวป่ารู้สึกงุนงง ต่อความกล้าบ้าบิ่นของโบ๊สแมนจึงหยุดชะงักอยู่ชั่วครู่หนึ่ง โบ๊สแมนถือโอกาสนั้น พยายามวิ่งหนีให้ลุกขึ้น แล้วสาวเท้าวิ่งถลันและหายเข้าไปในป่าทึบ

เมื่อวิ่งมาได้ครู่ใหญ่ โบ๊สแมนและพริทซ์รู้สึกว้าวุ่น เสียงอันไกลหลของชาวป่าที่กระหายศึกได้ห่างออกไปไกลไปแล้ว จึงลัดฝืนเท้าลง แต่พวกเขาต้องเลี้ยวขวาไปทางตัวอีกครั้งหนึ่ง เมื่อเห็นนับรบชาวคานีอีกคนหนึ่ง ซ่อนตัวอยู่ที่พุ่มไม้ข้างหน้า เตรียมพร้อมที่จะทำร้ายพวกเขา ไม่มีทางเลือก พวกเขาจำเป็นต้องผ่านที่นั่น สมดังที่คาดไว้ พอโบ๊สแมนแลพริทซ์เดินเข้าใกล้พุ่มไม้นั้นเอง ชาวป่าคนนั้นก็กระโดดออกมาเงื้อมมือขึ้นสุดแขน หมายถึงพุ่งมายังโบ๊สแมน ในเสี้ยววินาทีนั้น โบ๊สแมนนึกถึงกระจกเงาแผ่นเล็กๆ ในกระเป๋าได้ จึงควักออกมาโยนไปยังชาวป่าคนนั้น พร้อมกับกล่าวว่า “เฮ้! เอานี่ไป”

การกระทำที่รวดเร็วฉับพลันของโบ๊สแมนและกระจกเงาที่ประหลาดเหล่านั้น ทำให้นักรบผู้นั้นตกลงไปครู่หนึ่ง เปิดโอกาสให้ โบ๊สแมนและพริทซ์วิ่งผ่านไปอย่างรวดเร็ว มุ่งสู่แม่น้ำซึ่งอยู่ข้างหน้า เขารีบกระโดดขึ้นไปยังแพ ซึ่งพวกเขาใช้เป็นพาหนะมา แล้วถ่อข้ามแม่น้ำไปสู่อีกฟากหนึ่ง

“ขอบพระคุณพระเจ้า เรารอดแล้ว” แม้จะเหนื่อยจนแทบจะเป็นลม พวกเขา ก็ขอบพระคุณพระเจ้าที่ทรงช่วยพวกเขา ให้รอดพ้นจากการตกเป็นเหยื่อ ของชาวป่า ที่คูร้ายพวกนั้น จิตใจของเขาทั้งสองยิ่งชุ่มชื้นขึ้น เมื่อเข้าใกล้ฝั่งตรงกันข้าม เห็นสหายอีกสองคนได้หนีมาอย่างปลอดภัยก่อนแล้ว

เมื่อขึ้นมาถึงฝั่งเรียบร้อยแล้ว สหายทั้งสองก็ทรุดลงอย่างอ่อนเปลี้ยเพลียแรง แล้วอธิษฐานขอบพระคุณพระเจ้าที่ทรงช่วยชีวิตของพวกเขาไว้ ซันดา และโบ๊สแมนเพิ่งรู้สึกได้ว่า พวกเขาได้รับบาดเจ็บหลายแห่ง จากการวิ่งหนีครั้งนี้เขาทั้งสอง รู้สึกปวดเมื่อยไปหมดทั้งตัว ไม่มีเรี่ยวแรงจะเดินต่อไปได้อีก แต่พวกเขาจะพักอยู่ที่นั่นไม่ได้ จำเป็นต้องเดินทางกลับที่พักก่อนพลบค่ำ มีผู้เดียวเท่านั้นที่จะช่วยพวกเขาได้ในขณะนั้น คือพระเจ้าผู้ซึ่งคุ้มครองชีวิตพวกเขาให้รอดพ้นจากเงื้อมมือของชาวป่าอันคูร้ายนั่นเอง พวกเขาจึงคุกเข่าอธิษฐานด้วยความเชื่อ ต่อไปว่า “พระบิดาเจ้าข้า ขอโปรดประทานกำลังให้แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อข้าพเจ้าทั้งหลายจะมีเรี่ยวแรงพอ ที่จะเดินกลับไปถึงบ้านได้”

หลังจากอธิษฐาน และพักผ่อนสักครู่หนึ่ง พระเจ้าทรงประทานกำลังให้แก่พวกเขาใหม่ ทำให้พวกเขาสามารถเดินกลับไปถึงบ้านพักอย่างปลอดภัย

เซลานุกถูกฆ่า

หลังจากเหตุการณ์ อันน่าตื่นตื้นนั้นผ่านไปสองปีแล้ว คือ ปี 1961 ทอม โบัสแมนและดาวิด มาร์ติน ได้กลับไปเยี่ยมชาวเขาเผ่าคูลูกวิ ซึ่งสนใจฟังพระกิตติคุณ เมื่อเขาทั้งสองไปถึงที่นั่น ก็พบว่า ชาวคูลูกวิบางคนได้ต้อนรับพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเขาแล้ว โดยมีชาวพื้นเมืองคนหนึ่ง ชื่อ เซลานุก เป็นผู้นำคริสเตียนกลุ่มนี้

วันนั้นเป็นวันอาทิตย์ คริสเตียนชาวคูลูกวิและผู้สนใจในพระกิตติคุณ มาร่วมประชุมตั้งแต่เช้า เป็นพิเศษ ก่อนการประชุม เซลานุกได้รับข่าวเล่าลือว่า ชาวเขาที่อยู่ใกล้เคียง รู้สึกโกรธแค้นมาก ที่ เซลานุกเป็นคริสเตียน และสั่งสอนคนอื่นให้เป็นคริสเตียนด้วย จึงวางแผนจะฆ่า เซลานุก และทำลายหมู่บ้านที่เขาอยู่เสีย โบัสแมนสังเกตเห็นหน้า อันบ่งถึงความเป็นทุกข์ และความหวาดกลัวของ เซลานุก จึงอธิษฐานหนุนใจเขา เพื่อให้พวกเขาไว้วางใจในพระเจ้า เซลานุกได้รับกำลังใจเพิ่มเติมจากพระเจ้า จึงเทศนาสั่งสอนในเช้าวันนั้นตามปกติ

หลังจากการประชุมนมัสการแล้ว โบัสแมน และมาร์ติน ได้เดินออกมานอกกระท่อม เหลือบไปยังทิวเขาเบื้องหน้าอย่างไม่ตั้งใจ เห็นชาวเขาสองพันคนมีอาวุธครบมือ ยืนเรียงรายอยู่ในลักษณะพร้อมที่จะทำศึก ก่อนที่เขาทั้งสองจะเอ่ยปากพูดอะไร เซลานุกก็วิ่งมาบอกพวกเขาด้วยใบหน้าที่เคร่งขรึม แต่แฝงไว้ด้วยความมั่นใจว่า “พวกศัตรูเหล่านี้กำลังจะฆ่าผม เพราะเหตุที่ผมเป็นคริสเตียน” พร้อมกันนั้นชาวคูลูกวิอีกคนหนึ่งก็ตะโกนขึ้นว่า “พวกมันมาแล้ว”

โบัสแมนและมาร์ติน บอกให้ เซลานุกรีบหนีเอาตัวรอด แต่เซลานุกตอบอย่างมีเย็บขาดว่า “ผมจะไม่วิ่งหนี แม้จะต้องถูกฆ่าตายผมก็ไม่กลัว เพราะจะได้ไปอยู่กับพระเยซูคริสต์ทันที”

ชาวเขาผู้ดูร้ายเหล่านั้น กระจายกำลังล้อมหมู่บ้านนั้นไว้ แล้วจุดไฟเผาที่ประชุมและบ้านพักของคริสเตียน ชาวคูลูกวิเสียชีวิต ชาวเขาอีกพวกหนึ่งกรูเข้ามาหาเซลานุก แล้วพุ่งหอกเข้าใส่เขา หอกอันหนึ่งพุ่งถูกเซลานุก ทะลุร่างของเขาจากข้างหลังมายังข้างหน้า เซลานุกตะโกนร้องเรียกหาพระเยซูว่า “พระเยซู พระเยซู” แล้วก็ล้มพับลงสิ้นใจตาย นับว่า เซลานุกเป็นคริสเตียนเผ่ามัญษย์กินคน คนแรกที่มีความเชื่อมั่นที่สุดในพระเยซูคริสต์ และได้สละชีวิตเพื่อแลกกับความเชื่อของเขา

โบัสแมนและมาร์ติน เห็นว่า หากขึ้นอยู่ที่นั่นต่อไป ก็จะต้องถูกฆ่าตายแน่ จึงชวนกันวิ่งหนีไปยังด้านหนึ่งของหมู่บ้าน ตัดผ่านป่าที่บึงอย่างลึกลับคลุกคลาน ตรงไปยังบ้านพักของเขา หลายชั่วโมงต่อมา พวกเขาก็กลับมาถึงบ้านได้โดยสวัสดิภาพ ภรรยาของโบัสแมน ซึ่งรอคอยด้วยกระสับกระส่ายอยู่ตลอดเวลา เห็นพวกเขาวิ่งกลับมาด้วยความตื่นตื้น จึงรีบถามขึ้นว่า “เกิดอะไรขึ้นหรือคะ”

“ฆ่ากันอย่างนองเลือด” โบัสแมนตอบเร็วปรือ แล้วพากันเข้าไปในบ้าน

การที่คริสเตียน ชาวคูลูกวิ ถูกฆ่าตายครั้งนี้ น่าจะทำลายขวัญชาวคูลูกวิทุกคน ทำให้พวกเขาไม่กล้าฟังพระกิตติคุณต่อไป แต่โบ๊สแมนและคณะมิชชันนารีต้องอึ้งอัมพรใจ เมื่อสองสามอาทิตย์ผ่านไป พบว่าชาวคูลูกวิกุ่มหนึ่งเดินทางมาหาโบ๊สแมน และอ้อนวอนเขาว่า “โปรดย้ายไปอยู่ที่คูลูกวิ และสอนเรื่องพระเยซูแก่พวกเราต่อไปเถอะ”

โบ๊สแมนเห็นความหิวกระหาย ทางฝ่ายวิญญาณของชาวคูลูกวิเหล่านี้ จึงรับปากว่าจะส่งคริสเตียนชาวคานีไปอยู่ประจำที่นั่น เพื่อสั่งสอนพวกเขา และโบ๊สแมนเองก็ได้เดินทางไปเยี่ยมคริสเตียนที่นั่น เกือบทุกอาทิตย์แม้มีการต่อต้านอย่างรุนแรง จากชาวคูลูกวิบางกลุ่ม แต่กลุ่มชนที่มาฟังได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วจนกระทั่งมีผู้ที่มาฟังพระวาจาของพระเจ้า เป็นประจำทุกวันอาทิตย์ถึง 800 คน

นับว่าพระราชกิจของพระเยซูคริสต์ ท่ามกลางชาวเผ่าคูลูกวิได้รับความสำเร็จอย่างงดงาม การสละชีวิตของเซลาบุก ได้เป็นเหตุทำให้มีชีวิตใหม่เกิดขึ้นอีกจำนวนมากมาย ความพ่ายแพ้ก็กลับกลายเป็นชัยชนะในที่สุด

ชีวิตใหม่ในหุบเขามนุษย์กินคน

ปัจจุบันนี้ มิชชันนารีหลายท่านยังคงประกาศพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ อยู่ในหุบเขามนุษย์กินคน แม้ว่าที่นั่นจะเต็มไปด้วยอันตรายนานาประการ แต่ขณะนี้เหตุการณ์หลายอย่างได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว ผลของการประกาศพระกิตติคุณอย่างเสียดาย เสียดายชีวิตของมิชชันนารีเหล่านี้ ได้ทำให้ชาวป่าและชาวเขาเหล่านั้นหลายพันคน กลับใจบังเกิดใหม่ ต้อนรับพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

“เราเชื่อพระเจ้า ผู้ทรงสร้างสิ่งสารพัดและเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระองค์ เราจะไม่นับถือภูตผีปิศาจต่อไปอีก” นี่เป็นคำพยานของเขาเหล่านั้น ซึ่งได้กลับใจเป็นคริสเตียน พวกเขาไม่เพียงแต่แสดงความเชื่อโดยปากเท่านั้น แต่ยังแสดงออกมาโดยทางประพฤติ และในชีวิตประจำวันด้วย คริสเตียนเหล่านั้นได้เผาเครื่องรางของขลังของเขาเสียเป็นการตัดขาดจากชีวิตเดิมอย่างเด็ดขาด แทนที่จะแก้ปัญหาความบาดหมาง และความเข้าใจผิดโดยการเข่นฆ่ากันเหมือนก่อน คริสเตียนย่อมรู้จักแก้ปัญหาโดยสันติวิธี

สมัยก่อนชาวเขาเหล่านี้ มักมีภรรยาหลายคน แต่เมื่อเขาได้เชื่อพระเยซูคริสต์ ระบบการมีภรรยาหลายคนก็เสื่อมสูญไป ผู้นำคริสตจักรชาวพื้นเมืองมักเตือนพวกเขาว่า “ถ้าท่านมีภรรยามากกว่าหนึ่งคน ท่านจะเป็นผู้นำในคริสตจักรไม่ได้”

นอกจากนั้นคริสเตียนชาวพื้นเมือง ยังถือเอาวันอาทิตย์เป็นวันบริสุทธิ์อีกด้วย พวกเขานมัสการพระเจ้าด้วยกัน อ่านพระคัมภีร์ และศึกษาพระคัมภีร์ในภาษาของเขาเอง คริสเตียนทุกคนได้รับการสอนให้พักผ่อน และหยุดทำงานในวันอาทิตย์ ซึ่งชาวพื้นเมืองที่เป็นคริสเตียนก็ปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด

สรรเสริญพระเจ้า สำหรับฤทธิ์อำนาจของพระองค์ ซึ่งสามารถเปลี่ยนแปลงชาวเขาที่ดุร้าย ไร้ศีลธรรมเหล่านี้ ให้เป็นคนใหม่ในองค์พระเยซูคริสต์ ขอให้ท่านทั้งหลายจงอธิษฐานเผื่อชาวเขาที่หุบเขามนุษย์กินคนต่อไป โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จงอธิษฐานเผื่อการกลับใจบังเกิดใหม่ของหัวหน้าเผ่า ที่ชื่ออูคุมเฮริคด้วย เขาปกครองชาวเขาประมาณ 10,000 คน และมีอิทธิพลเหนือคนเหล่านั้นอย่างสิ้นเชิง เขามีภรรยาถึง 22 คน และได้ฆ่าศัตรูของเขาจำนวนหลายสิบคน หากอูคุมเฮริคกลับใจเป็นคริสเตียนก็ย่อมจะทำให้คนอื่น ๆ คล้อยตาม ซึ่งจะเป็นการดีต่อการประกาศพระกิตติคุณมาก

โปรดอธิษฐาน เพื่อเหล่าทหารของพระคริสต์ที่ทำการประกาศพระกิตติคุณอยู่ในหุบเขามนุษย์กินคนนั้นด้วย เพื่อว่าพวกเขาจะได้มีความแข็งแรงทั้งฝ่ายสุขภาพและความเชื่อ ในสมัยก่อนพระเจ้าทรงสามารถ เปลี่ยนแปลงชีวิตมนุษย์ฉันใด ในสมัยนี้พระองค์ก็ทรงสามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตมนุษย์ ทั้งเด็กผู้ใหญ่ ทั้งหญิงและชาย ในทุกแห่ง ไม่ว่าจะอยู่ในเมืองอันทันสมัย หรือในป่าดงพงทึบถันนั้น

“เหตุฉะนั้น ถ้าแม้คนหนึ่งคนใดในพระคริสต์ คนนั้นเป็นคนถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งสารพัดเก่า ๆ ก็ได้ล่วงไป นี่แน่ะ กลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” (2 โครินธ์ 5:17)

Story condensed by kind permission
from harper rom, Inc, new york

Cantoons used by kind permission
Of Scripture press, wheaton, ill.

From counselor